

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 105/2025
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Саша Голубовић и Дарко Никодијевић адвокати из ..., против тужене Електродистрибуције Србије д.о.о. Београд, - Огранак Електродистрибуција Зајечар, ради чинидбе, одлучујући о захтеву Основног суда у Зајечару за одређивање другог стварно надлежног суда, на седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Основног суда у Зајечару за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету П 409/2025.

Образложење

Врховном суду достављен је означени предмет Основног суд у Зајечару, на основу члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку, са захтевом за одређивање другог стварно надлежног суда - Основног суда у Нишу због постојања оправданих разлога. Захтев је поднет након што се исти суд претходно огласио месно ненадлежним (решењем П 4133/2024 од 12.11.2024. године) и списе доставио Основном суду у Нишу, који се обратио (дописом П 815/2025 од 14.02.2025. године) Апелационом суду у Нишу ради решавања сукоб надлежности, а тај суд одлучио да је месно надлежан Основни суд у Зајечару (решењем Р 7/25 од 25.02.2025. године).

Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) прописано је (члан 62) да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози (став 1) и да о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте (став 7).

Захтев за делегацију надлежности заснован је на околностима да је тужилац власник непокретности која се не налази на подручју Основног суда у Зајечару, а на којој се налази извор опасности – дотрајали дрвени стуб нисконапонске мреже чију замену тужилац захтева од туженог тужбеним захтевом стављеним на основу члана 156. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, разлози које наводи Основни суд у Зајечару – да би захтев за делегацију требало усвојити и одредити други стварно надлежни суд за поступање у овој правној ствари због места пребивалишта тужиоца (који је сам тужбу поднео управо том суду), као и због потребе за предузимањем тужбом предложене судске радње вештачења на месту налажења непокретности (којој суд не мора бити присутан) не оправдавају стављени захтев јер није очигледно да би се поступак лакше спровео пред Основним судом у Нишу, нити су наведени други разлози који би то могли оправдати.

С обзиром на изложено, захтев за одређивање другог стварно надлежног суда није основан, због чега је одлучено као у изреци, на основу члана 62. став 7. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић